

PRZEZ CIERPIENIE – DO CHWAŁY ZMARTWYCHWSTANIA

Słowa Ewangelii według św. Łukasza (Łk 9, 28b-36)

Jezus wziął z sobą Piotra, Jana i Jakuba i wyszedł na górę, aby się modlić. Gdy się modlił, wygląd Jego twarzy się odmienił, a Jego odzienie stało się lśniaco białe. A oto dwóch mężów rozmawiało z Nim. Byli to Mojżesz i Eliasz. Ukazali się oni w chwale i mówili o Jego odejściu, którego miał dopełnić w Jeruzalem. Tymczasem Piotr i towarzysze snem byli zmorzeni. Gdy się ocknęli, ujrzeli Jego chwałę i obydwu mężów, stojących przy Nim.

Gdy oni się z Nim rozstawali, Piotr rzekł do Jezusa: «Mistrzu, dobrze, że tu jesteśmy. Postawimy trzy namioty: jeden dla Ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza». Nie wiedział bowiem, co mówi. Gdy jeszcze to mówił, pojawił się obłok i osłonił ich; zlekli się, gdy weszli w obłok.

A z obłoku odezwał się głos: «To jest Syn mój, Wybrany, Jego słuchajcie!» W chwili gdy odezwał się ten głos, okazało się, że Jezus jest sam. A oni zachowali milczenie i w owym czasie nikomu nic nie opowiedzieli o tym, co zobaczyli.

PYTANIA DO DZIELENIA

1. Czy na modlitwie kontempluję oblicze Chrystusa, który jest odbłaskiem chwały Boga Ojca i odbiciem Jego istoty (zob. Hbr 1, 3)?
2. Czy poprzez indywidualną i wspólnotową lekturę Pisma Świętego staram się usłyszeć głos Boga?
3. W jaki sposób w ostatnim czasie w moim życiu dokonało się nawrócenie i przemiana?

KOMENTARZ

w. 28b *Jezus wziął z sobą Piotra, Jana i Jakuba i wyszedł na górę, aby się modlić.*

Jezus zabiera ze sobą Piotra, Jana i Jakuba. W kontekście wcześniejszym ci trzej uczniowie są wymienieni jako bezpośredni świadkowie wskrzeszenia córki Jaira (Łk 8,49-56). We wszystkich katalogach uczniów Piotr jest wymieniany zawsze na pierwszym miejscu. Świadczy to o jego szczególnej pozycji wśród Dwunastu oraz w strukturze pierwotnego Kościoła. Jan i Jakub są synami Zebedeusza, którzy porzucili sieci w jeziorze, aby podobnie jak Piotr stać się rybakami ludzi (Łk 5,9-11). Jezus zabiera wybranych apostołów na górę. Użyty rodzajnik określony przy terminie „góra” może wskazywać na górę dobrze znaną Jezusowi i Jego uczniom. Tradycja chrześcijańska utożsamia miejsce Przemienienia Jezusa Chrystusa z Górą Tabor znajdującą się w Galilei. Na szczycie znajduje się bazylika Przemienienia Pańskiego oraz prawosławny klasztor Przemienienia Pańskiego.

W Starym Testamencie góra była miejscem modlitwy i szczególnej łączności z Bogiem. Według Wj 24,9-11 Mojżesz wraz ze starszymi Izraela wszedł na górę Synaj, aby doświadczyć obecności Boga. Jezus jako nowy Mojżesz wchodzi wraz ze swymi uczniami na górę, aby doświadczyć obecności Boga i objawić swoją mesjańską chwałę. Ewangelista podkreśla wyraźnie, że celem wejścia na górę jest modlitwa, która jawi się jako szczególna przestrzeń spotkania z Bogiem. Modlitwa ma miejsce w nocy, gdyż w naszej scenie mowa jest, że uczniowie są śpiący i zejście z góry dokonuje się następnego dnia (Łk 9,37).

w. 29 *Gdy się modlił, wygląd Jego twarzy się odmienił, a Jego odzienie stało się lśniaco białe.*

Ewangelista mocno podkreśla, że Przemienienie Jezusa dokonuje się podczas modlitwy. To modlitwa stanowi właściwą przestrzeń objawienia Jego chwały. Zewnętrznymi znakami przemiany jest zmiana wyglądu twarzy oraz lśniaco biały wygląd ubrania Jezusa. Zmieniona twarz Jezusa jest identyczna z chwałą samego Boga. Promieniująca biel szaty Jezusa wskazuje na Jego boskość. Wydarzenie na górze Tabor jest zaproszeniem do wejścia w modlitwę na wzór Jezusa i do kontemplacji chwały rozmodlonego Pana, który poprzez Przemienienie objawia swą boską tożsamość i chwałę.

w. 30-31 *A oto dwóch mężów rozmawiało z Nim. Byli to Mojżesz i Eliasz. Ukazali się oni w chwale i mówili o Jego odejściu, którego miał dopełnić w Jerozolimie.*

Jezusowi w chwili przemiany towarzyszą dwie wielkie postaci Starego Testamentu – Mojżesz (żył w XIII w. przed Chr.) i Eliasz (żył w IX w. przed Chr.). W Ewangelii Łukasza Mojżesz jest przedstawiany jako nauczyciel Bożej nauki (Łk 5,14; 16,29.31; 20,28) i jako prorok wskazujący na zbawcze dzieło Jezusa (Łk 24,27). Osoba Mojżesza reprezentuje starotestamentowe Prawo. Postać Eliasza jest wzmiankowana w inauguracyjnym kazaniu Jezusa w synagodze w Nazarecie (Łk 4,25-26). Eliasz reprezentuje starotestamentowych Proroków. W tym kontekście osoba Jezusa jawi się jako wypełnienie starotestamentowego Prawa i Proroków. Obie te postaci ukazują się w chwale, której źródłem jest chwalebny blask uwielbionego Pana. Mojżesz i Eliasz prowadzą z Jezusem dialog oraz mówią o Jego „odejściu” – o Jego męce, śmierci i zmartwychwstaniu, które dokona się w Jerozolimie. Postaci te są zwiastunami wypełnienia Bożej obietnicy realizowanej w osobie Jezusa Chrystusa. W świetle starotestamentowego Prawa i Proroków wydarzenie Jezusa uzyskuje pełny blask i swoje wypełnienie.

Użycie w naszym tekście terminu „odejście” (gr. *eksodos*) nawiązuje do wybawienia Izraelitów z niewoli egipskiej (łac. *exodus*). W tej perspektywie śmierć Jezusa jawi się jako nowa Pascha. Scenerią wydarzeń paschalnych będzie święte miasto Jerozolima, która została wybrana w Bożej ekonomii zbawienia. Św. Łukasz w dalszej narracji dobitnie zaznaczy, że „nie jest możliwe, aby prorok zginął poza Jeruzalem” (Łk 13,33).

w. 32 *Tymczasem Piotr i towarzysze snem byli zmorzeni. Gdy się ocknęli, ujrzeli Jego chwałę i obydwóch mężów, stojących przy Nim.*

Ewangelista Łukasz podkreśla, że uczniowie śpią podczas przemienienia Jezusa. Sen uczniów znajduje swoją paralelę z późniejszymi wydarzeniami w Ogrodzie Oliwnym, gdzie uczniowie w obliczu rozpoczynającej się męki Jezusa nie potrafią czuwać, lecz także są pogrążeni we śnie. Kiedy następuje przebudzenie uczniów, wówczas mogą dostrzec chwałę Jezusa oraz stojących z Nim Mojżesza i Eliasza. Przebudzeni uczniowie mogą kontemplować przemienione oblicze Chrystusa i dostrzegać cały blask Jego boskiej mocy rozjaśniający Prawo i Proroków.

w. 33 *Gdy oni odchodzili od Niego, Piotr rzekł do Jezusa: «Mistrzu, dobrze, że tu jesteśmy. Postawimy trzy namioty: jeden dla Ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza». Nie wiedział bowiem, co mówi.*

Stan chwały i kontemplacji tajemnic Bożych jest tak zachwycający dla uczniów, że Piotr i apostołowie, widząc Mojżesza i Eliasza, pragną niejako zatrzymać tę scenę i przedłużyć wyjątkowość niebiańskiego przeżycia. Ich stan ducha wyrażają słowa: „Mistrzu, dobrze nam tu być” (dosł. tłumaczenie). Człowiek odnajdujący Boga i powracający do wspólnoty z Nim ma poczucie powrotu do Domu i bycia u siebie. Piotr proponuje postawienie trzech namiotów dla Jezusa, Mojżesza i Eliasza. Podczas wędrówki Izraela przez pustynię Namiot Spotkania był

symbolem obecności Boga: *Wtedy to obłok okrył Namiot Spotkania, a chwała Pana nappełniła przybytek. I nie mógł Mojżesz wejść do Namiotu Spotkania, bo spoczywał na nim obłok i chwała Pana wypełniała przybytek. Ile razy obłok wznosił się nad przybytkiem, Izraelici wyruszali w drogę, a jeśli obłok nie wznosił się, nie ruszali w drogę aż do dnia uniesienia się obłoku. Obłok bowiem Pana za dnia zakrywał przybytek, a w nocy błyszczał jak ogień na oczach całego domu izraelskiego w czasie całej ich wędrówki* (Wj 40,34-38). Na Górze Przemienienia sam Jezus jawi się jako Namiot Spotkania Boga i ludzkości. Każdy słuchający Jezusa i kontemplujący Jego oblicze jest zaproszony do wyruszenia z Nim w drogę do Jerozolimy, która poprzez krzyż prowadzi do blasku zmartwychwstania.

w. 34-35 *Gdy jeszcze to mówił, zjawił się obłok i osłonił ich; zlekli się, gdy tamci weszli w obłok. A z obłoku odezwał się głos: «To jest Syn mój, Wybrany, Jego słuchajcie!»*

W sposób nagły pojawia się obłok, do którego weszli Mojżesz i Eliasz. W tradycji biblijnej obłok ma bogatą symbolikę. W czasie wędrówki Izraela przez pustynię obłok był znakiem obecności Boga wśród swojego ludu (Wj 33,9-10) oraz znakiem zamieszkania Pana w przybytku (1 Krl 8,11). Również w czasach eschatologicznych obłok będzie znakiem chwały Pana (2 Mch 2,8). Na widok nadprzyrodzonego zjawiska Apostołów ogarnia lęk i przerażenie. Głos Boga dochodzący z obłoku objawia boską i mesjańską tożsamość Jezusa oraz nawołuje uczniów do głębokiego otwarcia na Jego Słowo. W scenie tej wcześniejsze oglądanie chwały przemienionego Pana zostaje połączone ze słuchaniem Jego Słowa. Właściwa kontemplacja Pana prowadzi do całkowitego zaufania i posłuszeństwa woli Boga objawionej w osobie Wybranego Syna. Słowa Boga wypowiedziane w obłoku korespondują z słowami odniesionymi do cierpiącego Sługi Jahwe z Księgi Izajasza: *Oto mój Sługa, którego podtrzymuję. Wybrany mój, w którym mam upodobanie. Sprawilem, że Duch mój na Nim spoczął; On przyniesie narodom Prawo* (Iz 42,1). Im bardziej człowiek będzie wpatrzony i wsłuchany w „wybranego Syna Bożego”, tym bardziej będzie doświadczał mocy Boga w swoim życiu i tym bardziej będzie odkrywał mądrość Boga, który uczy, że na wzór Chrystusa do prawdziwej chwały dochodzi się poprzez krzyż.

w. 36 *W chwili, gdy odezwał się ten głos, Jezus znalazł się sam. A oni zachowali milczenie i w owym czasie nikomu nic nie oznajmiali o tym, co widzieli.*

Jezus w misterium swego zbawczego dzieła jawi się jako doskonałe wypełnienie Prawa i Proroków. Jego osoba pozostaje na scenie sama, aby stać się przedmiotem kontemplacji wszystkich pragnących bliskości Boga. Uczniowie wpatrzni i wsłuchani w Jezusa zachowują milczenie. W myśli św. Łukasza okres milczenia uczniów kończy się wraz z Zesłaniem Ducha Świętego, który obdarza ich mocą do dawania świadectwa aż po krańce świata. Wierność i posłuszeństwo Bożemu Słowu jest dla nich ważniejsze niż ofiara własnego życia, stąd nie wahają się ponieść męczeńską śmierć dla Tego, któremu zaufali do końca. Uczniowie, kontemplując głęboko w sercu doświadczenie Góry Tabor, schodzą z Jezusem na dół i wyruszają w wędrówce wiary i miłości ku Jerozolimie.

MEDYTACJA

Góra Przemienienia to góra spotkania człowieka z Bogiem. Na tej górze Bóg pokazuje chwalebny obraz Jezusa. Słuchanie Jezusa umożliwi uczniom dostrzeżenie pełni daru Bożego. Kontemplowana twarz Syna i słuchany głos Ojca pozwala uczniom głębiej wchodzić w tajemnicę, która poprzez krzyż prowadzi do chwały zmartwychwstania. Oglądając Jezusa, oglądamy samego Ojca, a słuchając Jezusa, słuchamy samego Ojca. To Jezus rozmawiający z Mojżeszem i Eliaszem jest wypełnieniem Prawa i wszystkich prorocत्व Starego Testamentu.

W Jezusie – Synu Bożym ogniskuje się cała historia zbawienia. To On jest Drogą i Prawdą, i Życiem dla każdego człowieka, który z wiarą, nadzieją i miłością tworzy z nim wspólnotę. Na Górze Przemienienia każdy z nas może oglądać przedsmak chwały pozwalający nam na niesienie krzyża ku Jeruzalem naszej wędrówki. W naszym życiu Góra Tabor oświeca blaskiem chwały cierpienie Góry Oliwnej i męczeństwo Golgoty. W blasku Góry Przemienienia życie odnajduje swój pełny sens. Człowiek doświadczający blasku Góry Przemienienia czuje się dobrze jak w Domu i może za św. Piotrem wołać: „Mistrzu, dobrze nam tu być”. Razem z Apostołami i z Jezusem trzeba jednak zejść do dolin życia, gdzie wciąż trzeba przemierzać drogę, na której nieraz doświadczamy znużenia, słabości, samotności, zmagania ze złem i z pośpiechem. Na tej drodze jest jednak Jezus, który nigdy nie pozostawia nas samymi. On uczy nas o konieczności przemiany naszego życia poprzez najważniejsze tajemnice swojego życia. Najpierw poprzez tajemnicę Wcielenia – kiedy to odwieczne Słowo Boże staje się ciałem i przyjmuje ludzką postać. Także w tajemnicy Eucharystii, kiedy chleb i wino stają się Ciałem i Krwią Chrystusa. Następnie w Tajemnicy Ofiary, kiedy to Jezus jako Baranek Boży umiera za nas na krzyżu pokazując całemu światu jedyną i najświętszą Ofiarę. W końcu w tajemnicy Zmartwychwstania, kiedy to ziemskie ciało Jezusa zostaje przemienione w ciało chwalebne. Śmierć zostaje pokonana a krzyż pomyślany przez ludzi jako narzędzie zbrodni zostaje przez Boga przemieniony w narzędzie chwały i naszego zbawienia. Chrystus uczy nas, że nasze życie powinno być kształtowane na Jego wzór. Stąd nieustanne wezwanie do nawrócenia: *Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię*. Tylko nawrócenie pozwala nam doświadczyć przemiany, w której śmiertelny i ziemski człowiek może stawać się człowiekiem nieśmiertelnym i duchowym. W tajemnicy przemiany potrafię doświadczyć mocy Boga działającego w mojej słabości i ułomności. W tej tajemnicy potrafię w całej pełni zrozumieć Boży głos wołający do mnie z wielką miłością: *To jest mój Syn Wybrany, Jego słuchajcie!*

KONTEMPLACJA

BARANKU

Niech w moim spojrzeniu
Jak w Twoim
Będzie miłość
Tylko miłość
Niech moim sercu
Jak w Twoim
Będzie przebaczenie
Tylko przebaczenie
Niech w moich dłoniach
Jak w Twoich
Będzie miłosierdzie
Tylko miłosierdzie
Niech moje życie
Jak Twoje
Będzie pełnieniem Woli Ojca
Tylko JEGO woli...
Oczyść moje serce
Ogniem pragnienia
Oglądania Ciebie
Pragnieniem byś był
Poznany i miłowany

Przez wszystkich
Dla których konałeś
Na krzyżu...
BARANKU

Umiłowany
Zjednocz mnie z Tobą
Bądź dla mnie darem Ojca
Jedynym doskonałym
Przemień mnie
W nieustanne dziękczynienie
Niech moje życie
Będzie oddawaniem Tobie chwały...

(Siostra Miriam Dzieciątka Jezus – z tomika wierszy „O Tobie mówi serce moje”)